

Взело момчето пржката. Тръгнало си. Вечерта пакъ се отбило въ ханчето. Ханджията и жена му видѣли пржката. Помислили, че и тя е чудновата. Сдумали се и нея да взематъ. Като заспало момчето, тѣ влѣзли при него. Посегнали да взематъ пржката. Момчето ги усѣтило, стреснало се и извикало:

— Удряй, пржко!

Разфучала се пржката. Удря ли удря — ту ханджията, ту ханджийката.

— Чакай, бре момче! Кажи да спре пржката! — викалъ ханджията. — Ще ти дадемъ кърпичката!

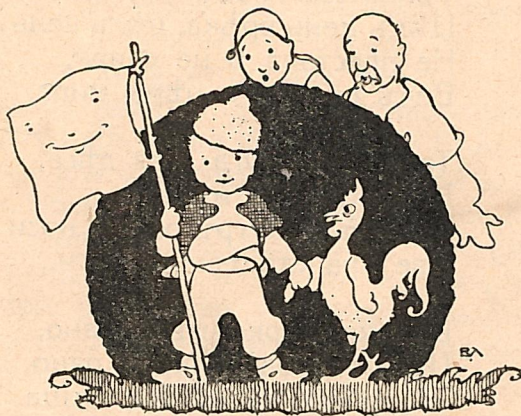
— Охъ, олеле! — пищѣла ханджийката: — Стига! Умирамъ! Ще донеса пѣтленцето!

— Пржко, спри! — извикало момчето.

И тя спрѣла.

Отърчала плачешкомъ жената. Донесла кърпичката и пѣтленцето.

Взело ги момченцето и припнало да зарадва майка си.

ЯБЪЛКАРЪ.

Ябълкаринъ вика,
Селото люлѣе:
Дѣдо Димитрико
Сякашъ пѣсенъ пѣе:
— Ей момчета, шерки!
Ябълки шекерки!
Ябълки червенки!
За мамулче двенки!
Пълничка паница,

За ока пшеница!
Хайдеее...! вече отивамъ,
Тукъ не ще преспивамъ.
Ябълки червенки —
За мамулче двенки!
Кой ги не опита,
После ще да пита,
Пита и повтаря:
— Де е ябълкаря?

Н. Моневъ.